

хубаво написан разказ „Анатомът да Коста“ – научните трудове на героя се четели само от един-двама автори в света.

В своята научна работа Димов проявяваше постоянен стремеж да осмисля теоретично и философски известните му или наблюдавани факти и теории. Беше много търпелив, упорит и съсредоточен. Имаше случаи, когато по няколко часа оставаше наведен над микроскопа - труд, особено уморителен за всеки, а камо ли пък за него със силните диоптри. Когато трябваше да обобщава наблюденията, той дълго премисляше фактите, анализираше, търсеше връзката между тях, теоретически ги осмисляше - метод на работа, който се предаде и на сътрудниците му. Държеше много на качеството на работата: яснота, точност, краткост, убедителност. Методите на научната работа-методичност на изложението и съразмерност - той е пренесъл и в литературната си работа.

Димов беше един от най-добрите преподаватели в нашия Зоотехнически факултет. Изрядно облечен и приветлив се явяваше на лекциите, интересът към които бе голям - аудиторията бе почти винаги изпълнена. За лекциите той грижливо се готвеше. За всяка от тях имаше подробно скицирани бележки, по които говореше плавно и увлекателно - не четеше. Интригуващото излагане на материала се съпровождаше с постоянно писане и особено с рисуване на черната дъска с лявата ръка. Неговите цветни рисунки бяха не само точни и верни, но и красиви, художествени, бих казал, чрез умело подбиране на цветните тебешери.

Винаги точен и акуратен, той не закъсня нито веднъж за лекция или за заседание на факултетния съвет. Не помня да е имало пропусната или отложена лекция или изпитна дата. На изпит Димов бе много внимателен и търпелив. На студентите им бе неудобно да се явяват неподготвени пред него – рядко имаше слаби оценки.

Във факултетния съвет писателят рядко вземаше думата, макар и да следеше напрегнато работата му, но когато говореше беше кратък, много логичен, с проява на висок хуманизъм, убедителен: след едно решение от кадрови характер той взе думата и говори така убедително, че се наложи да се гласува отново и се взе положително решение по разглеждания въпрос. По спомените на един колега професор, на едно от заседанията на съвета възникнала деликатна ситуация - колизия на мнения и абсурди при разискванията, Димов възкликнал: „Знаете ли каква пиеса става от тази ситуация!“